

Manuela de Madre, Pasqual Maragall i José Montilla en el X Congrés del PSC.

El congrés de la Catalunya optimista

El proper cap de setmana, els dies 18, 19 i 20 de juliol, el PSC celebra a Barcelona el seu 11è Congrés. L'hegemonia política institucional de la formació li permet afrontar el conclave amb l'optimisme que es va convertir en bandera de la campanya de les darreres eleccions espanyoles.

No hi ha res com tenir l'hegemonia institucional que té el PSC per celebrar un congrés amb tota la tranquil·litat del món. Els excel·lents resultats aconseguits en les eleccions espanyoles del mes de març i els indicis dels diversos sondejos electorals que es van publicant situen els socialistes catalans en un dels seus millors moments històrics. Només s'han de preocupar que el seu èxit aclaparador no acabi liquidant en el futur l'aritmètica del tripartit. És a dir, que el seu creixement no acabi

sent suficient per a repetir una majoria del tripartit –si és que els actuals partits que l'integren la volguessin repetir en el futur–, vist el desgast que pateixen els seus socis de govern, com apunten algunes enquestes publicades recentment.

Amb aquesta hegemonia política, lligada, això sí, en alguns casos a la sort (o dissort) dels seus socis, el PSC encara el seu 11è Congrés amb una situació de gran estabilitat institucional i interna. Així que el conclave dels socialistes del propers dies 18, 19 i

20 de juliol es preveu plàcid, malgrat que les més de 4.800 esmenes presentades a la ponència marc podrien indicar el contrari.

D'aquestes esmenes, la direcció socialista ja ha anunciat que prop del 75 per cent podrien quedar acceptades, transaccionades o substanciades en el text que arribi al congrés del proper cap de setmana. I ni el tema de més calat polític i mediàtic, el de la recuperació del grup propi del PSC al Congrés, sembla que no ha de dur gaires complicacions (vegeu el requadre).

A quinze dies de la celebració del congrés del PSOE, els socialistes catalans mantindran la seva aposta per un model federal de l'estat, amb propostes que pretenen reforçar aquest model d'organització per a l'estat, com la ja habitual reforma del Senat, com a cambra de representació territorial. Els socialistes catalans continuen defensant també la via d'aprofundir en el desenvolupament estatutari i la millora del finançament català.

Més enllà d'aquestes línies bàsiques, els socialistes catalans volen afrontar també alguns aspectes d'organització territorial. Per això el text estratègic inclou la defensa de la posada en funcionament de l'Àrea Metropolitana, a Barcelona i el seu cinturó. També s'afegeixen a la reivindicació de la creació de la vegueria de les Terres de l'Ebre. Una proposta que arriba després del desgast que les forces del tripartit han viscut en aquesta regió, arran de l'episodi de la proposta d'allargar fins a Barcelona el transvasament de l'Ebre a Tarragona. Tot i aquell episodi, però, la ponència mantindrà la defensa de la necessitat d'interconnexió de xarxes hídriques en casos d'emergència.

Defensa de la immersió lingüística. El text del conclave també reforçarà, a través d'algunes esmenes, la defensa del model d'immersió lingüística del sistema educatiu a Catalunya. Tot i això, es descarta l'impuls, com ja han manifestat diversos dirigents de la formació, de cap contramanifest al manifest a favor de la primacia del castellà davant

de les altres llengües de l'estat, impulsat pels sectors nacionalistes espanyols. La direcció del PSC considera que no cal alimentar aquesta iniciativa de la dreta espanyola –que val a dir que ha rebut suports també de destacats membres del PSOE madrileny, com l'expresident de la comunitat de Madrid, Joaquín Leguina, o els exdirigents de la federació socialista madrilenya, Rafael Simancas i José Acosta– amb iniciatives simètriques, sinó que cal treballar en la línia que actualment s'està fent de convivència sense conflictes entre les dues llengües.

També la laïcitat serà un element de debat del congrés, però a diferència del tema del federalisme, amb menys intensitat que el que el PSOE va impulsar en el seu conclave, de fa dues setmanes. El text de la ponència contindrà una referència clara per a avançar cap a laïcitat en les institucions i la gestió política. Tot i això, sense arribar a grans concrecions per evitar obrir fronts de controvèrsia amb sectors del PSC provinents d'àmbits progressistes de l'Església.

Un altre dels debats que també recollirà el congrés del PSC, dels oberts durant el congrés del PSOE, serà el del dret de vot dels immigrants. Així, defensarà que els residents puguin votar a les eleccions municipals, sempre que hi hagi establert un acord de reciprocitat amb els països d'origen.

Pel que fa a aspectes energètics i mediambientals, el PSC manté el seu tarannà pragmàtic i aposta per les energies netes, sense deixar de donar suport a recórrer a l'energia nuclear, mentre no sigui possible substituir-la.

Així mateix, es referma el suport a la MAT, la línia d'interconnexió elèctrica entre Espanya i França. I també referma el seu suport al quart cinturó. Dues propostes, aquestes darreres, que xoquen de front amb els criteris dels seus dos socis de govern, ERC i ICV. Però és que, de moment, les enquestes, com dèiem, els van bé als socialistes catalans. De manera que cadascú es traça les seves línies vermelles.

Enric Rimbau

Emancipar-se o no a Madrid

No és un debat prioritari en el PSC, però sí que és cíclic. De nou, la reivindicació d'un grup propi per als socialistes catalans al Congrés dels Diputats. L'hegemonia institucional del PSC a Catalunya ha donat ales a aquells sectors de la formació que volen recuperar perfil propi al Congrés de Diputats.

Tot i això, la direcció dels socialistes catalans s'ha marcat l'objectiu de desactivar aquest debat a partir de la negociació d'esmenes transaccionades que quedin incloses en el document de la ponència marc, per a fixar el paper del partit a Madrid.

La solució podria passar per deixar les coses, si fa no fa, com estan ara. Es a dir, com ja va passar en l'anterior congrés, es proposarà deixar el tema obert. Això és, amb una fórmula del tipus que el PSC no renuncia al grup Parlamentari propi al Congrés dels Diputats, malgrat que considera que ara potser no és el moment més adequat per a plantejar-lo. I quedaria en mans de l'executiva la decisió.

Aquesta fórmula és la que pretén desactivar les cinc esmenes que van en aquesta línia, plantejades per les agrupacions de Girona, Olot, Reus, i Santa Coloma de Queralt i per la sectorial d'Educació. Han presentat propostes que advoquen perquè els diputats del Congrés i del Senat configuren grups propis. Però la veritat és que la direcció socialista ho té bé per transaccionar la seva solució, ja que, per contra, i per primer cop, hi ha dues esmenes al text oficial que van just en el sentit contrari a la voluntat de recuperar el grup propi.

De moment, però, han estat pocs els dirigents socialistes que han plantejat més o menys clarament aquest debat. Un d'ells ha estat el conseller Antoni Castells, que ha afirmat que el seu objectiu seria tenir "veu pròpia a Madrid" i també ha defensat la "perfecta sintonia" entre l'acció del Govern de Catalunya i els 25 diputats que té ara el PSC al Congrés, així com que l'acció dels diputats socialistes catalans es decideixi des de Catalunya. També, però en menor mesura, un altre conseller, el del Departament d'Educació, Ernest Maragall, s'ha mostrat obert a explorar la necessitat de recuperar el grup propi. Tot i això, el ministre de Treball, Celestino Corbacho, també ha deixat clar que, tot i que aquest debat es pugui fer de manera teòrica, en la present legislatura ja no és possible plantejar aquesta possibilitat, ja que el reglament de la cambra espanyola no ho permetria.

Els socialistes catalans van disposar de grup propi durant les primeres legislatures, del 1977 i fins al 1982. De fet, durant els primers anys de funcionament de la monarquia constitucional espanyola, al Congrés dels Diputats i vivien tres grups socialistes: el del PSOE, el del PSC i el del PSE (del País Basc). La cosa, malgrat l'enuig que provocava entre les principals forces espanyoles, llavors la UCD, i especialment al PSOE, va poder funcionar fins no gaire més enllà del cop d'estat de 23 de febrer de 1981. Llavors, una reforma del reglament del Congrés va encarregar-se de liquidar aquella fórmula. Amb la victòria per majoria absoluta a les eleccions espanyoles del PSOE, el 1982, el grup propi dels socialistes catalans va passar a formar part de la història.

De moment, però, els diputats del PSC només han trencat la disciplina de vot lluny de Madrid, com va passar el 17 de juny, quan els eurodiputats Josep Borrell i Raimon Obiols van votar, a diferència del Grup Socialista del Parlament Europeu, contra la Directiva sobre immigració.

E.R.